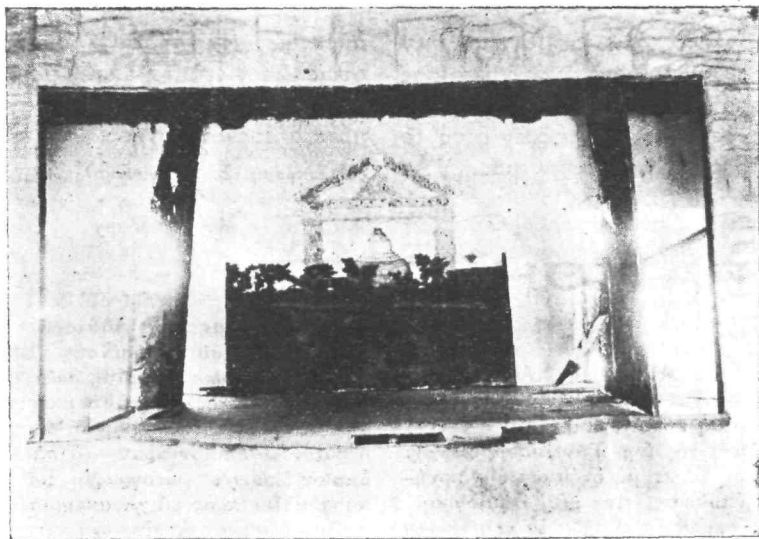

Ὁθωμανικὸν τέμενος ἐν Δεμίρ Ἰσπάρ μετατραπὲν ὑπὸ τῶν Βουλγάρων

εἰς καφωδεῖον.

(Φωτογραφία Ε. Σανθοπούλου)

※ ΠΕΖΑ ΠΟΙΗΜΑΤΑ ※

ΤΟ ΟΝΕΙΡΟ ΤΟΥ ΑΡΕΩΣ

ΠΑΝΕ δυὸ χιλιάδες χρόνια ποῦ ἓνας θεὸς ξανθομάλλης, ἓνας θεὸς τῆς ὀρμῆς, ἓνας θεὸς τοῦ πολέμου, ἓνας θεὸς τῆς νίκης, ἐνίκηθηκεν ἀπὸ ἓνα θεὸν μελαχροινόν, ἓνα θεὸν ἥρεμον, ἓνα θεὸν τῆς εἰρήνης. Ἡ φωνὴ τοῦ θεοῦ αὐτοῦ ἐσκορπίσθηκεν ἀπὸ τὸν ζέφυρον τῆς κορυφῆς τοῦ Γολγοθᾶ κι' ἀπλώνονταν, ἀπλώνονταν ὥς που ἐσκόρπισε πυκνὴν ὀμίχλην ἐπάνω 'ς τῆς κορυφῆς τοῦ Ὀλύμπου. Μέσ' 'ς τὴν ὀμίχλην ἐκείνην ἐσκοτίσθησαν κι' ἐκρύφθησαν κάποιοι θεοί, μεγάλοι ἕως τότε, καὶ μένουν ἀκόμῃ ἐκεῖ σκεπασμένοι ἀπὸ τὸ μαῦρο πέπλο τῆς λησμονιάς.

Ἄλλοι θεοὶ ἀπ' αὐτοὺς ἔχουνε ξεψυχήσει καὶ ἄλλοι εἶναι χαμένοι μέσα σὲ λίθαργο βαθὺν ἀκόμῃ. Ὁ Ἄρης εἶχε κλεισμένα ἀκόμῃ τὰ μάτια του.

Κάποιο πρωῒ, μέσα 'ς τοῦ φθινοπώρου τὴ γλυκεῖα ἀγωνία, κρότοι πολλοὶ τὸν ζύπνησαν, ὀλίγον ἤνοιξε τὰ μάτια του καὶ εἶδε τοὺς ἥρωάς του γύρω του, μιὰ λύπη τρέμουλιαστὴ ἀμέσως διέτρεξε τὰ σπλάχνα του. Τοὺς εἶδε, τοὺς ἐκατάλαβε, μὰ δὲν τοὺς ἀνεγνώρισε καλὰ κι' ἐγύρισε 'ς τὸ ἄλλο του πλευρό, νὰ συνεχίσῃ τὸνειρό του τὸ ἀτελείωτον, ἀμφίβολος ἂν ἄνοιξε τὰ μάτια του ἀπ' τὸ σκοτάδι μέσ' 'ς τὸ φῶς τὸ νέο.

Οἱ βρόντοι τὸν νανούρισαν ὠραία καὶ εἶδε 'ς τὸνειρό του καπνοὺς, ὅπου σ' αὐτοὺς ἀνάμεσα θὰ ἐχάανετο—ἐκατάλαβεν—ἡ λάμψις ἢ μεγάλη τοῦ σπαθιοῦ του. Καὶ ἀθυμία κατέσχε τὴν ψυχὴν του, εἶδε πῶς

τὸν φωνάζουν οἱ ἥρωές του πάλι, μὰ τὴ φωνὴ δὲν ἔνοιωθε καλὰ κι' ἐσκέφθηκε νὰ τρέξῃ νὰ βοηθήσῃ καὶ πάλι 'ς τὸν ἀγῶνα τῶν Ὁραίων, μὰ ἦλθε ἀργὰ ἡ σκέψις του· τὸ εἶδε· κι' ἐνόμισεν ὅτι καλὸ θὰ ἦταν ἂν ἔπερνε τὸ τόξο τὸ ἀσιμένιο τοῦ Ἀργυροτόξου ἀδελφοῦ του· ἀλλὰ κι' ἐκεῖνο τὸ εἶδε σκουριασμένο ἀπὸ τοὺς χρόνους· τῆς Ἀθηνᾶς ἡ ἀσπίδα ἦταν σπασμένη, κι' ὁ κεραυνὸς σβησμένος τοῦ Πατέρα.

Κι' ἐγύρισε μὲ θλίψι 'ς τὴν ἀγκάλῃ τὴν αἰώνια τῆς ἀδελφῆς, τῆς κόρης, μὲ τὸ πικρὸ παράπονο τοῦ πόνου πῶς δὲν κυττάζουν πλέον οἱ ἥρωές του 'ς τὸν Ὀλυμπο, παρὰ μονάχα πῶς θὰ τὸν πατήσουν, ὅχι 'ς τὰ ἴχνη τῶν διαβατῶν βαρβάρων.

Σημέρισμα 8ης Ὀκτωβρίου 1912

ἀπέναντι τοῦ Ὀλύμπου.

Ν. ΛΙΒΑΔΑΣ

ΜΑΡΑΜΕΝΑ ΦΥΛΛΑ

ΟΤΑΝ κανεὶς περιπατεῖ τὸν Ὀκτώβριον τὰ δάση, συναντᾷ συχνὰ μερικὲς γρηούλες ποῦ ἔρχονται ἐκεῖ διὰ νὰ μαζεύσουν ξύλα ξηρὰ καὶ φύλλα μαραμένα. Οἱ πτωχότεροι τὰ βάζουν σὲ κοφίνια τὰ ὅποια ζαλώνουν εἰς τὴν ράχιν των· ἄλλαι τὰ βάζουν σὲ μικρὰ κάρρα συρμένα ἀπὸ κἀνένα γαϊδουράκι.... Μὲ τὰ ξηρὰ αὐτὰ ξύλα ποῦ τοὺς ἐπιτρέπουν νὰ μαζεύσουν, θὰ ἀνάψουν φωτιά, μιὰ ὠραία φωτιά, εἰς τὴν ὁποίαν θὰ ἐκτείνουν τὸν χειμῶνα τὰ παγωμένα χέρια τους: Τὸ φθινόπωρον μᾶς προσκαλεῖ νὰ ἀκολουθήσωμεν τὸ παράδειγμα τῶν καλῶν αὐτῶν γυναικῶν. Ἄς μαζεύσουμε καὶ ἡμεῖς, διὰ νὰ ἀνάψωμεν τὴν φωτιὰ τοῦ χειμῶνος μας, τὸ ξηρὸν φύλλον